

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1837	Κυριακὴ Α' Νηστειῶν 9 Μαρτίου 2014 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τί εἶνε Ὁρθοδοξία (Β')

(ἐν Χριστῷ ἐλευθερία & ἀγιότης)

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἶπαμε, ἀγαπητοί μου, ὅτι τὰ πρῶτα χαρακτηριστικά τῆς Ἐκκλησίας μας εἶνε ἡ ἱερὰ παράδοσις καὶ ἡ θεία εὐχαριστία. Συνεχίζουμε τώρα προσθέτοντας ἄλλα δύο.

3. ΕΝ ΧΡΙΣΤῷ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Ἡ Ὁρθοδοξία μας κρατεῖ τὸ κήρυγμα τῆς ἐλευθερίας, τὴν διακήρυξι τοῦ Χριστοῦ ποῦ λέει «*Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν...*» (Ματθ. 16,24· βλ. καὶ Μάρκ. 8,34· Λουκ. 9,23). Μόνο ἡ Ὁρθοδοξία δὲν χρησιμοποίησε βία γιὰ νὰ ὑποτάξῃ ἀνθρώπους. Δὲν εἶπε σὰν τὸν πάπα, ποῦ ἔγινε κοσμικὸς ἄρχοντας, θὰ πέσετε νὰ μὲ προσκυνήσετε, νὰ φιλήσετε τὴν παντοῦφλα μου. Οἱ ὀρθόδοξοι κληρικοὶ δίνουμε ἀπλῶς τὸ χέρι, ὁ πάπας δίνει τὴν παντοῦφλα του.

Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἔχει παπικό, αὐταρχικό, ὑπερήφανο χαρακτήρα· δὲν ἔχει τὰ συνθήματα τῶν ἀρχόντων τῆς γῆς, δὲν λέει: Ἐὰν δὲ μ' ἀκούσης, θὰ σὲ ἀφορίσω, θὰ σὲ κάψω. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἐλευθερία· ἔχει τὸ φιλελεύθερο καὶ δημοκρατικὸ ἢ ἐν ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ **τὸ συνοδικόν**. Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν δέχεται, ὅτι ὁ ἓνας ἔχει τὸ ἀλάθητο. Τὸ ἀλάθητο, τὸ νὰ μὴ σφάλῃ, οἱ παπικοὶ λένε ὅτι τὸ ἔχει μόνο ὁ πάπας· ὅ,τι πεῖ αὐτὸς εἶνε ἀλάθητο, δὲν σφάλει ποτέ. Ἀντίθετα ἐμεῖς λέμε, ὅτι τὸ ἀλάθητο δὲν τὸ ἔχει ἓνας, ἔστω κι ἂν εἶνε Βασίλειος, Χρυσόστομος, Ἀντώνιος· τὸ ἀλάθητο τὸ ἔχει ἡ Ἐκκλησία σὲ Συνόδους οἰκουμενικὲς ἢ τοπικὲς.

Καὶ ὄχι ἀπλῶς σὲ τοπικὲς καὶ οἰκουμενικὲς συνόδους. Γιατὶ μπορεῖ νὰ μαζευτοῦν καὶ χίλιοι ἀκόμη δεσποτάδες καὶ νὰ βγάλουν μία ἀπόφασι. Νομίζετε ὅτι ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ νὰ εἶνε αὐτὴ μία ἀγία Σύνοδος; Γιὰ νὰ ὀνομασθῇ μία σύνοδος οἰκουμενικὴ ἢ τοπικὴ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι αὐτοὶ πρέπει προηγουμένως νὰ νηστεύουν καὶ νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεὸ νὰ ἔλθῃ ἐπ' αὐτοὺς Πνεῦμα ἅγιο, χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο. Μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ σήμερα μιὰ τοπικὴ σύνοδος,

νὰ μαζευτοῦν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι· ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶνε ἡ συνέλευσίς τους ἀγία Σύνοδος καὶ ὄχι σύνοδος παρανομούντων, πρέπει, μόλις βγῆ καὶ ἀκουστῆ ἡ ἀπόφασις, ν' ἀναπαύσῃ τὸ λαό. Τί ὄρους ἔχει θέσει ἡ Ἐκκλησία μας! Ἐβγαλε λόγου χάριν ἡ σύνοδος μιὰ ἀπόφασι; πρέπει ὅλο τὸ πλήρωμα, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ ποῦν «Μάλιστα, ἐδῶ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ», νὰ ἐπιδοκιμάσουν δηλαδὴ αὐτὸ ποῦ ἀποφάσισε ἡ σύνοδος. Ἐὰν ὁ εὐσεβὴς λαὸς διαφωνήσῃ –δὲ μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ αἰρετικοὶ ποῦ διαφωνοῦν, ἐννοοῦμε τοὺς πιστοὺς, τοὺς μοναχοὺς, αὐτοὺς ποῦ πονοῦν τὴν Ἐκκλησία–, ἐὰν αὐτὸς ὁ λαὸς διαφωνήσῃ, τότε ξέρετε τί θὰ γίνῃ; Ἡ σύνοδος δὲν θὰ εἶνε ἀγία, ἀλλὰ θὰ ὀνομασθῇ **ληστρική**. Καὶ ἔχουμε τέτοιες συνόδους στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Ὡστε **κριτήριο πάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ λαός**, αὐτὸς εἶνε ὁ φύλακας τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τὸ φιλελεύθερο καὶ συνοδικόν. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε ὅτι στὶς **χειροτονίες** λαμβάνει μέρος ἀπαραιτήτως ὁ λαός. Ὑπάρχει κανόνας! Ἄλλο τώρα ὅτι πήραμε τοὺς κανόνες καὶ τοὺς θάψαμε. Οἱ κανόνες λένε: δὲν ἐπιτρέπεται διᾶκος ἢ παπᾶς ἢ δεσπότης νὰ χειροτονηθῇ νύχτα μὲ κλειστὲς πόρτες. Ὅχι, δὲν εἶνε ὑπόθεσις οἰκογενειακὴ, τεσσάρων - πέντε ἀνθρώπων. Θὰ χειροτονηθῇ Κυριακὴ ἢ μεγάλη ἐορτὴ, καὶ θὰ εἰδοποιηθῇ νὰ παρίσταται ὅλος ὁ λαὸς ποῦ θὰ τὸν ἔχῃ ποιμένα. Καὶ πρὶν τὴ χειροτονία ὁ προεστὼς θὰ ρωτήσῃ –Εἶνε ἄξιος; Ἐὰν ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀκουστῆ φωνὴ «ἀνάξιος», τί λένε τὰ βιβλία, οἱ κανόνες; – ἄλλο τὸ τί γίνεται τώρα· ἡ Ὁρθοδοξία λέει: θὰ σταματήσῃ ἡ χειροτονία καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ποῦ ἔχει συνείδησι τῆς ἀποστολῆς του θὰ πῇ –Ποιὸς φωνάζει; Ἐλα ἐδῶ, παιδί μου. Τί ἔχεις νὰ πῆς γιὰ τὸν χειροτονούμενο; –Ἐχω αὐτὰ κι αὐτά... –Πολὺ καλά. Ἀναβάλλεται ἡ χειροτονία γιὰ δύο μῆνες· δὲν χάθηκε ὁ κόσμος. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ θ' ἀποδειχθῇ,

ἂν οἱ κατηγορίες ἀληθεύουν ἢ εἶνε συκοφαντία. Καὶ ἂν μὲν εἶνε συκοφαντία, οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο στὸν συκοφάντη. Ἐάν ὅμως γίνον ἀνακρίσεις, ἐξεταστοῦν μάρτυρες καὶ ἀποδειχθῆ ὅτι οἱ καταγγελίες ἀληθεύουν, τότε ἡ χειροτονία ματαιώνεται. Δυστυχῶς τώρα, ὄχι πέντε - δέκα, ἀλλὰ ὅλη ἡ Ἑλλάδα νὰ φωνάξη «ἀνάξιος», αὐτοὶ μὲ τὴ δύναμι πού διαθέτουν, μὲ βία μὲσα, χειροτονοῦν τοὺς ἀνάξιους. Σὰς λέω ὑπευθύνως· χειροτονίες πού γίνονται μὲ φωνὴς «ἀνάξιος», εἶνε ἀντικανονικές.

4. ΑΓΙΟΤΗΣ. Τὸ ἐπόμενο χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας ποῖο εἶνε; **Ὁ σκοπός, τὸ ἰδανικόν** τῆς. Ὅλα ὅσα γίνονται στὴν Ἐκκλησία ποῖο σκοπὸ ἔχουν; γιατί ἀνάβουμε τὸ κερὶ ἢ τὸν πολυέλεο, γιατί διαβάζουμε τὸ Εὐαγγέλιο, γιατί κηρύττει ὁ ἱεροκήρυκας, γιατί γίνεται τὸ μυστήριον; Ἀπαντᾷ ὁ Παῦλος· «πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀγίων» (Ἐφ. 4,12). Τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἐκκλησίας, στὸ ὁποῖο κατατείνον ὅλα, εἶνε ἡ ἀγιότης· «ἄγιοι γίνεσθε» (Α' Πέτρ. 1,16· βλ. Λευίτ. 20,7,26).

Τί θὰ πῆ ἀγιότης; Νά· ἕναν ἀγράμματο σοπᾶνο πού βόσκει τὰ πρόβατά του καὶ μόλις ἀκούσῃ τὴν καμπάνα—εἶδα τέτοιους— σταματᾷ καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του καὶ λέει «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με» καὶ τὰ μάτια του δακρύνουν, μοῦ ῥχεταὶ νὰ πέσω νὰ τὸν προσκυνήσω. Ἐνας τέτοιος, πού πιστεύει στὸ Θεό, ζυγίζει παραπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς πολυγραμματισμένους καθηγητάδες καὶ θεολόγους, αὐτοὺς πού ξέρουν πολλά, μὰ δὲν ἔχουν μὲσα τοὺς οὔτε δράμι ἀπὸ τὴν πίστι αὐτῆ. Ἐνας τέτοιος ἀγράμματος πιστὸς στὸ Θεὸ εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ δαύτους. Ἡ Ἐκκλησία μας παραπάνω ἀπ' ὅλα ἐκτιμᾷ τὴν ἀγιότητα. Εἶνε αὐτὸ πού λέει ὁ Παῦλος· «Βλέπετε τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς»· δὲν εἶνε μεταξύ σας πολλοὶ σοφοί, πολλοὶ ἰσχυροὶ καὶ μεγάλοι· «ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ»· «ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου;» (Α' Κορ. 1,26-27,20). Naί, αὐτοὺς πού ὁ κόσμος θεωρεῖ ἀνοήτους, αὐτοὺς ἐκτιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἐνα δράμι ἀγιότης ζυγίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα τόννο ἀνθρωπίνης σοφίας. **Δῶστε μου λίγη ἀγιότητα** ἀπ' αὐτὴν πού εἶχαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ νὰ σὰς χάρισω τὰ διπλώματα καὶ τὶς γλῶσσες καὶ ὅλη τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴ μὀρφωσι πού ἔχουν σήμερα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς μας. Ἡ ἀγιότης εἶνε παραπάνω· σ' αὐτὴν κατευθύνει κάθε προσπάθεια ἡ Ἐκκλησία μας.

Τί εἶνε ἀγιότης; Τὸ νὰ κόψη κανεὶς τὰ ἐλατ-

τώματά του. Ὁ ἅγιος, ἐνῶ αὐτὸς εἶνε ὁ μέγας ἥρωας, ὁ νικητῆς τῶν παθῶν καὶ θριαμβευτῆς, ἐμπαίζεται σήμερα. Ποῖόν νὰ ρωτήσουμε τί εἶνε ἀγιότης; Τὸ ἄνθος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν ἅγιο Ἰσαὰκ τὸν Σύρο. Ὅταν τὸν ρώτησαν τί εἶνε ἀγιότης, ἀπήντησε· **βάθος ταπεινώσεως.**

Ἐνα παράδειγμα. Κάποιος **ἀσκητῆς** εἶχε ἕνα ὑποτακτικόν. Μία μέρα αὐτὸς κατέβηκε στὸν κόσμον. Ὅταν τὸ βράδυ γύρισε στὸ κελλί ἦταν διανοητικὸς· δὲν ἐκτιμοῦσε πὰ τὸ γέροντα. Τὸ κατάλαβε ἐκεῖνος καὶ λέει· —Τί ἔπαθες, παιδάκι μου; —Ξέρεις, γέροντα, τί σοῦ σέρνουν οἱ γλῶσσες; —Τί, παιδί μου; —Σ' ἕνα σπῆτι ἄκουσα ὅτι εἶσαι ὑπερήφανος. —Naί, παιδί μου, εἶμαι. —Σὲ ἄλλο σπῆτι σὲ κατηγοροῦν ὅτι εἶσαι πόρνος. —Naί, παιδί μου, εἶμαι. —Ἄλλοι λένε πὼς εἶσαι κλέφτης. —Naί, εἶμαι. —Ἄλλοι σὲ κατηγοροῦν ὅτι εἶσαι θυμῶδης. —Naί, παιδί μου, εἶμαι· παρακάλεῖ τὸ Θεὸ νὰ μ' ἐλεήσῃ. —Λένε ἀκόμα πὼς εἶσαι καὶ μοιχός. —Naί, παιδί μου, εἶμαι. —Κάποιοι μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶσαι αἰρετικὸς. —Τί, αἰρετικὸς; ὄχι, παιδί μου, αἰρετικὸς δὲν εἶμαι!... Ὅλα τὰ δέχτηκε ὁ ἀσκητῆς, γιατί ἦταν ἅγιος κ' εἶχε ταπεινώσῃ τὴν κατηγορία τοῦ αἰρετικοῦ δὲν τὴ δέχτηκε, γιατί ἦταν ὄντως ὀρθόδοξος. Σήμερα πᾶνε στὸν πνευματικὸ καὶ ζητοῦν νὰ δικαιωθοῦν. Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτα! λένε. **Μὰ ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει λεπτὸ κόσκινο, ζυγαριὰ φαρμακείου.** Ἐάν μᾶς κοσκινίσῃ ὁ ἄγγελος!...

Μὰ, ἀφοῦ δὲν ἦταν πόρνος, θὰ πῆτε, γιατί ἔλεγε πὼς εἶνε; Δὲν ἀμαρτάνεις μόνο μὲ τὸ κορμί· κ' ἕνα βλέμμα κ' ἕνα λογισμὸ νὰ δεχτῆς μέσα σου, πάει, τὴν ἔκανες τὴν καρδιά σου οἶκο ἀνοχῆς. «**Καρδίαν καθαρὰν** κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός...» (Ψαλμ. 50,12). Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· Ὅποιος δῆ γυναικὰ μὲ βλέμμα φιλήδοно, ἀμάρτησε, «**ἐμοίχευσε** αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ματθ. 5,28). Ἐάν περάσῃς ἀπὸ ἕνα περιβόλι καὶ πῆς «Ἄχ νὰ τὰ ἔχα ἐγὼ αὐτά», ἔγινες κλέφτης μὲ τὴ διάθεσι. Καὶ ἂν μὲσα σου δεχθῆς γιὰ κάποιον λογισμὸ μίσους, ἔ τὸν σκότωσες· «**πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστὶ**» (Α' Ἰω. 3,15).

Ἀπὸ τίς εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας μας ὠραία εἶνε ἐκεῖνη τῆς Πεντηκοστῆς, πού γονατίζουμε καὶ λέμε· «**Σοὶ μόνῳ ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν**» (γ'). Εἶμαστε ἀμαρτωλοί, ἀλλ' **ὄχι ἀσεβεῖς καὶ αἰρετικοί.**

* * *

Αὐτὴ εἶνε ἡ Ὁρθοδοξία μας. Μερικὲς πτυχὲς σὰς ἔδειξα· ἱερὰ παράδοσις, μυστήριον θείας εὐχαριστίας, ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, ἀγιότης. Δὲν τελειώσαμε ὅμως· θὰ συνεχίσουμε καὶ θὰ ὀλοκληρώσουμε σὺν Θεῷ τὸ βράδυ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος